

**L.A., Αργεντινή, Παρίσι, Οαχάκα, Αθήνα
Αυτοαναφλέξεις ή ένα κοινό φωτίλι;**

L.A., 1992

Αργεντινή, 2001

Παρίσι, 2005

Οαχάκα, 2006

Φλογισμένα οδοφράγματα, στιγμιαίες εκτροπές στο ρουν μιας ιστορίας που οδεύει μεθοδικά προς ένα γενικευμένο θάνατο. Ένα τρανό συλλογικό κωλοδάχτυλο που βυθίζεται με μίσος στο ρουθούνι της καθεστηκυίας τάξης, ώσπου να την κάνει να ματώσει. Η αξιοπρέπεια του να εξεγείρεσαι, το μίσος ενάντια στην θεσμοποιημένη εξουσία, η αμφισβήτηση της ιδιοκτησίας, η συλλογικοποίηση των επιθυμιών, το γενικευμένο χάος ως απάντηση σε μια επιστημονική τακτοποίηση της ζωής.

L.A., 1992

Παρίσι, 2005

Σύγχρονες δυτικές μητροπόλεις που στόλισαν τις νύχτες τους με τις φλόγες της εξέγερσης. Οργισμένες άναρθρες κραυγές που πνίγηκαν στο διάφανο αίμα της σύγχρονης, επιστημονικά μελετημένης καταστολής (ο εγκλεισμός λερώνει λιγότερο από τις σφαίρες τις φιλήσυχες συνειδήσεις). Καμία διεκδίκηση, καμία κινηματική δομή, κανένας αρθρωμένος λόγος πέραν της επιστημονικής ανάλυσης της κυριαρχίας, της επίσημης νεκρωσίας που κατατάσσει ένα βαλσαμωμένο πτώμα στο μουσείο της ανθρώπινης ιστορίας. Ένα άοσμο αέριο που διαπερνά τις χαραμάδες ενός αποδομημένου κοινωνικού ιστού για να σκορπίσει έναν αόρατο και ανεξέλεγκτο φόβο.

Αργεντινή, 2001

Οαχάκα, 2006

Οι άναρθρες κραυγές απέκτησαν δομές, έγιναν λόγος επικοινωνήσιμος, επέλεξαν την εικόνα τους, έψαξαν διασυνδέσεις με το παρελθόν, μίλησαν για το μέλλον, όρθωσαν στιβαρά οδοφράγματα για να αντιμετωπίσουν το παρόν, άφησαν ίχνη ανιχνεύσιμα στον χρόνο και τον χώρο. Η επίθεση της εξουσίας; Το ίδιο αμείλικτη. Άλλες δομές ισοπεδώθηκαν, άλλες αφέθηκαν να σκουριάσουν στην όξινη βροχή της κανονικότητας, κάποιες ίσως αντιστέκονται ακόμα, πολλές σίγουρα τις οικειοποιήθηκε το σύστημα και περιφέρει το πτώμα τους σαν λάβαρο της διαλλακτικότητας του.

ΑΘΗΝΑ 2008

Η σκηνή φωτίστηκε, η ιστορία έριξε τους προβολείς της επάνω της, ο θηριοδαμαστής άναψε το πύρινο στεφάνι, οι θεατές παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα την επικίνδυνη ακροβασία ενός ανομοιόμορφου πλήθους πάνω στο τεντωμένο σκοινί της ιστορίας, το ραβδί που χρησιμεύει για αντίβαρο γέρνει μια απ' την μία, μια απ' την άλλη, θεατές και ακροβάτες βλέπουν με απορία το σκοινί να χάνεται στην μαύρη τρύπα του μέλλοντος...

Η συνέχεια στις αίθουσες της καθημερινότητας

Προβολή ντοκιμαντέρ για την εξέγερση στην Οαχάκα “Un poquito de tanta verdad” και κάλεσμα για συζήτηση

στο κινηματογράφο Τριδα, Ακαδημίας και Ιπποκράτους
(σε περίπτωση αλλαγής του χώρου θα ειδοποιήσουμε εγκαίρως)

Παρασκευή 16/1, στις 8:00

Εικόνα και Ήχος: Πέρα από το θέαμα *συζήτηση και προβληματισμός για το ξεπέραςμα μίας συλλογικής αμηχανίας*

Πλάνο: Ένας μπάτσος με σηκωμένη την ασπίδα τραντάζεται. Ακούγεται ήχος πέτρας που χτυπάει την ασπίδα. Στο βάθος φωτιές και μία άμορφη μάζα πλήθους με καλυμμένο το πρόσωπο. Μάζα... άνθρωποι... άτομα χωρίς ιστορικότητα, φορείς μίας «αναίτιας βίας», πράξεις και σώματα αποκομμένα από οποιαδήποτε πορεία στο χρόνο. Μία αποστασιοποιημένη φωνή δακρύζει για την χαμένη κανονικότητα. Ο απονεκρωμένος καταναλωτής εικόνων του καναπέ ταυτίζεται με τον μπάτσο-φωνη. Και εμείς? Οι «άνθρωποι χωρίς πρόσωπο»?

Για πολλά χρόνια, η διαχείριση της τεχνολογίας της καταγραφής οπτικοακουστικού υλικού, η επεξεργασία των δεδομένων και η υποκειμενική προβολή τους, ενέπιπτε στα χέρια της εξουσίας, των καθεστωτικών ΜΜΕ, καθώς και των αστών καλλιτεχνών – βαρόνων του θεάματος. Προτού να γίνουν τα μέσα καταγραφής διαδεδομένα στην κοινωνία, ήταν αποκλειστικά φορτισμένα με καθεστωτικά στοιχεία, καθώς διαχειριζόνταν μονάχα από την κυριαρχία.

Με το πέραςμα στον γνωσιακό καπιταλισμό, η παραγωγή πληροφορίας αντικαθιστά την παραγωγή ύλης και η εικόνα γίνεται το κάρβουνο των σύγχρονων παραγωγικών μηχανών. Σε αυτά τα πλαίσια, ίσως να μας αναλογεί να καταλάβουμε και τα μέσα παραγωγής της πληροφορίας.

Για αυτούς τους λόγους, κρίνουμε άξια προβληματισμού την πιθανότητα να ενταχθούν οι τεχνολογίες ήχου και εικόνας στις υπάρχουσες κινηματικές δομές γραπτού έντυπου λόγου. Το βίντεο, ο ήχος και η φωτογραφία, να συμπλεύσουν μαζί με την τυπογραφία και την εκτύπωση στην κινηματική πορεία της εξέγερσης, όπως πάντα με τους δικούς μας όρους. Ξεπερνώντας τον θεαματικό ρόλο εικόνων από κινηματικές συγκρούσεις, θα μπορούσαμε να επανιδρύσουμε την έννοια της κινηματικής καταγραφής, προσδίδοντάς της την ποιότητα της υποκειμενικής μας εμπειρίας, εισάγοντας στόχους και δομές, και απελευθερώνοντας το αποτέλεσμα με τον ίδιο τρόπο που μέχρι τώρα χρησιμοποιούσαμε το αναλογικό χαρτί και μελάνι.

Ζώντας στην κοινωνία της εικόνας και κατανοώντας το ότι είμαστε μέρος της, χρειάζεται να προβληματιστούμε για το αν μπορούν να χρησιμοποιηθούν οι τεχνολογίες της εικόνας καθ' αυτές, απογυμνωμένες από κάθε θεαματικό/καθεστωτικό χαρακτήρα, μέσω της αυτοοργανωμένης δημιουργίας.

Μία καταστροφή του θεαματικού, ώστε να επικοινωνηθεί ο δικός μας λόγος, το δικό μας βίωμα, το δικό μας πρόταγμα.

Με κάθε επιφύλαξη

(ως που να το επιβεβαιώσει η σημερινή συνέλευση)

Στο κατειλημμένο κτήριο της ΕΣΗΕΑ,

Ακαδημίας και Βουκουρεστίου

Δευτέρα 12/1